



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 353/05-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. marca 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Eduarda Báránya prerokoval sťažnosť J. G., B., zastúpeného advokátkou JUDr. Z. O., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 22/00, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo J. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 22/00 **p o r u š e n é b o l o .**

2. J. G. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie vo výške 80 000 Sk (slovom osemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia J. G. advokátke JUDr. Z. O., na účet vo výške 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún).

4. Sťažnosti J. G. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2005 doručená sťažnosť J. G., B. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 2. decembra 2005, zastúpeného advokátkou JUDr. Z. O., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 22/00.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2005 a podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ju uznesením III. ÚS 353/05-12 prijal na ďalšie konanie. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania, ktoré vzhľadom na charakter konania nemohlo prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 15. januára 1999 okresnému súdu návrh na začatie konania vo veci náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia

spôsobeného chorobou z povolania. V apríli 2004 došlo k zmene žaloby, v ktorej sťažovateľ navrhol zmenu istiny týkajúcej sa uplatňovaného nároku. Súd po zdĺhavom konaní dospel k rozhodnutiu vo veci a 14. februára 2005 vyhlásil rozsudok, ktorý do dňa podania sťažnosti nebol sťažovateľovi doručený.

Od vyhlásenia rozsudku do dňa podania sťažnosti (viac ako 9 mesiacov) sťažovateľ podal okresnému súdu tri urgencie na vyhotovenie a zaslanie rozsudku a sťažnosť na priet'ahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu, na ktorú mu taktiež nebola doručená odpoveď.

Okrem toho v sťažnosti je uvedené, že vzhľadom na nepriaznivý výrok súdu v prvom stupni je veľmi pravdepodobné, že sťažovateľ bude mať po doručení rozsudku dôvod podať proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa odvolanie. Už v konaní predchádzajúcom vyhláseniu rozsudku postupoval súd prvého stupňa podľa sťažovateľa neprimerane dlho, ale po vyhlásení rozsudku je už jeho nečinnosť zarážajúca.

Sťažovateľ je osoba plne invalidná s ťažkým zdravotným postihnutím a cíti sa postupom, resp. nečinnosťou súdu silne dotknutá vo svojich právach. Sťažovateľ trpí chorobou z povolania, ktorej následky sú doživotné, a už nikdy sa nebude môcť plnohodnotne zapojiť do spoločenského a súkromného života. Očakáva, že peňažná náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia bude aspoň sčasti kompenzovať ujmu, ktorú utrpel. Od návrhu na začatie konania ubehlo už takmer sedem rokov a sťažovateľovi do tohto momentu nebol doručený rozsudok vo veci aj napriek tomu, že je už viac ako deväť mesiacov vyhlásený.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní okresného súdu sp. zn. 15 C 22/00 a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných priet'ahov. Sťažovateľ

zároveň žiada primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 9. januára 2006 požiadal predsedníčku okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadrila k sťažnosti sťažovateľa. Podpredseda okresného súdu v liste doručenom ústavnému súdu 20. februára 2006 sa k sťažnosti nevyjadril, iba uviedol, že netrvá na ústnom pojednávaní.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa a predovšetkým z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu zistil následovný priebeh a stav konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 22/00 (pôvodne 34 C 4/99):

Sťažovateľ podal 15. januára 1999 návrh okresnému súdu na začatie konania proti žalovanej I., a. s., so sídlom B., o náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 1 074 000 Sk spôsobeného chorobou z povolania. Návrh na vyjadrenie bol odporcovi doručený 17. mája 1999 a vyjadrenie odporcu bolo okresnému súdu doručené 20. januára 2000.

Dňa 20. januára 2000 bol vytýčený termín pojednávania na 19. mája 2000, ale 7. apríla 2000 bol termín pojednávania zrušený a spis bol s reklamáciou predložený, pretože išlo o senátnu vec. Vec bola 10. apríla 2000 zapísaná na odd. 15 C pod sp. zn. 15 C 22/00.

Dňa 1. apríla 2003 bola okresnému súdu doručená žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa o vytýčenie termínu pojednávania, v ktorej bolo okrem iného poukázané na zlý zdravotný stav žalobcu. Právny zástupca znova žiadal o vytýčenie termínu pojednávania 29. mája 2003 a 3. septembra 2003.

V spise je vložená odpoveď okresného súdu z 27. februára 2004 na sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní, ktorá bola okresnému súdu postúpená Ministerstvom

spravodlivosti Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva konštatovanie podpredsedu okresného súdu, že vo veci je prieťah v konaní od 10. apríla 2000 do 26. februára 2004.

V spise je vložený úradný záznam z 5. apríla 2004, z ktorého vyplýva, že vzhľadom na nesprávne realizovanú úpravu sudcu z 26. februára 2004 boli účastníci konania a ich právni zástupcovia predvolaní na termín pojednávania namiesto 5. apríla 2004 na 15. apríla 2004, a preto sa pojednávanie nekonalo. Prvé pojednávanie vo veci sa konalo 15. apríla 2004, na ktorom sa zúčastnili právni zástupcovia účastníkov konania. Právna zástupkyňa sťažovateľa navrhla zmenu žaloby. Okrem toho navrhla, aby bol pripustený na strane odporcu ďalší účastník – S. p. Na pojednávaní bol vypočutý aj právny zástupca odporcu. Pojednávanie bolo odročené na 30. júna 2004. Dňa 6. mája 2004 boli okresnému súdu doručené lekárske správy z oblasti neurológie, sexuológie a ortopédie, ktoré zachytávali aktuálne zdravotné problémy sťažovateľa. Dňa 17. mája 2004 bolo okresnému súdu doručené ospravedlnenie neúčasti právneho zástupcu odporcu na pojednávaní 30. júna 2004 a zároveň žiadosť o presunutie termínu pojednávania. Okresný súd vytýčil nový termín pojednávania na 14. júl 2004. Listom z 28. mája 2004 okresný súd žiadal Klinikum pracovného lekárstva a toxikológie Nemocnice B. (ďalej aj „klinika pracovného lekárstva“) o odborné vyjadrenie ohľadom zdravotného stavu sťažovateľa.

Listami z 8. júna 2004 žiadal okresný súd od právneho zástupcu sťažovateľa, aby v lehote 20 dní predložil súdu ním požadované doklady a S. p., pobočku B. o oznámenie, či má právny záujem na výsledku sporu a či vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu. Doklady požadované od právneho zástupcu sťažovateľa boli okresnému súdu doručené 30. júna 2004.

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky žiadalo listom z 11. mája 2004 predsedu okresného súdu o zaslanie písomnej informácie o stave konania vedeného na súde pod sp. zn. 15 C 22/00, a to za obdobie od 26. februára 2004. Okrem toho žiadalo predsedu okresného súdu o zvýšenú pozornosť pri sledovaní plynulosti konania v uvedenej spisovej značke vzhľadom na štvorročnú nečinnosť sudkyne Mgr. P. Predseda okresného súdu listom zo 14. júna 2004 informoval Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o priebehu

konania. Dňa 13. júla 2004 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o odročenie pojednávania vytýčeného na 14. júla 2004 so zdôvodnením, že sťažovateľ odvolal plnú moc právneho zástupcovi a nový právny zástupca je na dovolenke.

Pojednávanie zo 14. júla 2004 bolo odročené na neurčito a okresný súd listom z 21. júla 2004 žiadal sťažovateľa, aby v lehote 15 dní predložil plnú moc na zastupovanie v konaní splnomocneným advokátom. Okresný súd taktiež listom z 21. júla 2004 urgoval kliniku pracovného lekárstva o zaslanie odborného vyjadrenia s poukazom na prípis súdu z 28. mája 2004. Taktiež urgoval vyjadrenie S. p., pobočka B., či vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu s poukazom na výzvu súdu z 8. júna 2004. Negatívna odpoveď S. p., pobočka B. bola okresnému súdu doručená 19. júla 2004. Dňa 2. augusta 2004 bola okresnému súdu doručená plná moc na zastupovanie sťažovateľa v konaní advokátom JUDr. O. W. Okresný súd listom z 20. septembra 2004 žiadal zo S. p., B. o zaslanie dokladov – kópií rozhodnutí, ktoré mu boli doručené 15. októbra 2004. Dňa 26. augusta 2004 bolo okresnému súdu doručené odborné vyjadrenie k zdravotnému stavu sťažovateľa z kliniky pracovného lekárstva.

Právny zástupca odporcu listom z 19. októbra 2004 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 20. októbra 2004 z dôvodu účasti na iných pojednávaniach a žiadal odročiť uvedené pojednávanie na iný termín. Dňa 20. októbra 2004 okresný súd pojednával v neprítomnosti odporcu. Súd vypočul navrhovateľa a pojednávanie odročil na 1. december 2004. Dňa 9. novembra 2004 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa k odbornému vyjadreniu kliniky pracovného lekárstva a oznámenie mien a adries svedkov, ktorých výsluch navrhoval. Na pojednávaní 1. decembra 2004 boli vypočutí svedkovia, ktorých navrhol sťažovateľ, a pojednávanie bolo odročené na 7. februára 2005. Listinné dôkazy od sťažovateľa boli okresnému súdu doručené 7. decembra 2004. Na pojednávaní 7. februára 2004 bolo dokazovanie vyhlásené za skončené a pojednávanie bolo odročené na 14. februára 2005 za účelom vyhlásenia rozsudku. Rozsudok bol vyhlásený na pojednávaní 14. februára 2005. Dňa 1. apríla 2005 bola okresnému súdu oznámená zmena sídla právneho zástupcu sťažovateľa a doručená urgencia vyhotovenia a zaslania rozsudku. Rozsudok bol z okresného súdu vypravený

23. novembra 2005, ale právnenému zástupcovi sťažovateľa nebol doručený, pretože bol adresovaný na jeho starú adresu. Až úpravou z 9. januára 2006 bol daný pokyn na doručenie rozsudku na novú adresu právneho zástupcu sťažovateľa. Dňa 16. novembra 2005 bol okresnému súdu doručený list od sťažovateľa, v ktorom žiada, aby mu bol doručený rozsudok. V spise je vložený úradný záznam, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ si prevzal rozsudok 15. februára 2006.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, každý má právo na to, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Len prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím

štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99).

Ústavný súd pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 28/01).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: právna a faktická zložitosť veci, správanie účastníkov súdneho konania a postup súdu (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, I. ÚS 813/00).

Pokiaľ ide o kritérium „zložitosť veci“ ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu veci, pričom na základe týchto hľadísk konanie o náhradu za s'ťaženie spoločenského uplatnenia nehodnotil ako zložitú vec. Posudzovaná vec patrí po právnej stránke k štandardnej agende všeobecných súdov, pretože ide o konanie, ktoré patrí do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov s rozsiahlou judikatúrou v danej oblasti.

Pri kritériu „správanie účastníkov“ ústavný súd nezistil žiadnu závažnú skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ťarchu s'ťažovateľa pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. S'ťažovateľ, resp. jeho právny zástupca načas odpovedali na výzvy okresného súdu.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu uvedených práv, ústavný súd zistil, že tomu tak je, lebo okresný súd bol dlhodobo nečinný bez existencie zákonnej prekážky konania (napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 3/00).

Ústavný súd vyhodnotil postup okresného súdu a zistil jeho nečinnosť v období od 12 mája 2000 do 15. apríla 2004 (od vyžiadania vyjadrenia k návrhu od odporcu do prvého pojednávania vo veci) a po vyhlásení rozsudku od 14. marca 2005 do 9. januára 2006. Pri posudzovaní nečinnosti okresného súdu v období po vyhlásení rozsudku ústavný súd zobral do úvahy zákonnú lehotu súdu na vyhotovenie rozsudku. Ústavný súd posúdil uvedené obdobia ako časové úseky, v ktorých došlo k zbytočným priet'ahom nečinnosťou okresného súdu, a to v celkovej dĺžke 5 rokov a 8 mesiacov. Pritom ide o konanie, ktorého predmet si vyžaduje zvláštnu starostlivosť okresného súdu.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že bolo porušené základné právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v uvedených obdobiach, tak ako mu ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd rozhodol o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, no už neprikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez

zbytočných priesťahov, pretože okresný súd už vo veci rozhodol a povinnosť nedopustiť sa priesťahov v konaní mu vyplýva priamo z čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk a svoju žiadosť odôvodnil tým, že ide o mimoriadne necitlivé porušovanie ústavne zaručeného práva zo strany porušovateľa, pretože všeobecný súd dospel k svojmu rozhodnutiu vo veci po šiestich rokoch, a ani po vyhlásení rozsudku pred vyše desiatimi mesiacmi, doteraz nebol toto rozhodnutie schopný sťažovateľovi doručiť. Opísaný stav zasahuje do stavu, pocitov hmotnej a intímnej sféry sťažovateľa mimoriadne nepriaznivo aj po materiálnej a morálnej stránke.

Ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie a pri určovaní jeho výšky vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na to, že celková doba konania okresného súdu bola poznačená zbytočnými priesťahmi zo strany okresného súdu, ústavný súd rozhodol aj o primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vo výške 80 000 Sk. Túto výšku primeraného finančného zadosťučinenia považuje ústavný súd za primeranú

so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci, a preto vo zvyšnej časti návrhu o primeranom finančnom zadost'učinení nevyhovel.

Právna zástupkyňa s'ťažovateľa v s'ťažnosti žiadala ústavný súd o priznanie trov právneho zastúpenia. Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnym zástupcom s'ťažovateľa vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

S'ťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“). výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

V zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Ústavný súd preto vychádzal pri priznaní náhrady trov právneho zastúpenia za úkony právnej služby vykonané v roku 2005 z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2004 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 15 008 Sk.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v sťažnosti vyčíslila trovy právneho zastúpenia vo výške 5 302 Sk.

Ústavný súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v sume vyčíslenej právnou zástupkyňou sťažovateľa t. j. v sume 5 302 Sk (odmena za prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti 2 501 Sk za každý úkon a 2-krát á 150 Sk náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné).

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2006